

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/184/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113204655
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2113204655.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Silvie Hýbelovej a sudcov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Renáty Gavalcovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO 35 807 598, zastúpeného splnomocnencom: Fridrich Paľko, s.r.o., , so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená: Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, IČO 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 18. decembra 2013 č. k. 8C/139/2013-34, takto

rozhodol:

Odvolačiaci súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Oporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa rozsudkom napadnutým odvolaním zamietol návrh navrhovateľa a odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 3 ods. 1 písm. d), § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu začatia exekučného konania, § 41 ods. 2 písm. i), § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, keď vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, keď po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody doručenou odporcovi požiadal navrhovateľ o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody uplatnenej v prejednávanej veci - odporca na uvedenú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody neodpovedal z dôvodu, že navrhovateľ neposkytol v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť, čím bol proces predbežného prerokovania zmarený; v čase rozhodovania súdu uplynula šesťmesačná odo dňa prijatia žiadosti, preto žalobu nemohol súd považovať za predčasnú. Navrhovateľ si v konaní uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktoré mu mali byť spôsobené nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Senica v exekučnom konaní, keď nesprávny úradný postup mal spočívať v tom, že súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o poverení, ku ktorému došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 5 mesiacov, v skutočnosti však súd rozhodol o žiadosti o udelení poverenia dňa 12.06.2009, keď návrh na súd bol doručený dňa 02.06.2009, teda k rozhodnutiu prišlo v zákonnej 15-dňovej lehote. Ako vyplýva z citovaného ustanovenia § 9 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, keď za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených

záujmov fyzických osôb a právnických osôb. V praxi sa vychádza z toho, že ide o prípady vzniku škôd, ktoré boli vyvolané inou činnosťou orgánov verejnej moci než rozhodovacou - nesprávnym úradným postupom je tak činnosť spojená s výkonom právomoci orgánu verejnej moci, ak pri nej alebo v jej dôsledku dôjde k porušeniu pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie orgánu verejnej moci alebo k porušeniu poriadku určeného povahou a funkciou postupu. Uvedené ustanovenie zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorá predpokladá splnenie súčasne troch podmienok, a to 1/ nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, 2/ vznik škody poškodenému, a 3/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa neviaže na vydanie rozhodnutia v predpísanom konaní a s rozhodovaním nemusí súvisieť, alebo ide o postup v konaní smerujúci síce k vydaniu rozhodnutia, ktorý sa však bezprostredne v obsahu rozhodnutia neodrazí; úradný postup nie je možné upraviť natoľko detailne, aby pokrýval všetky predpísané dielčie kroky, ktoré je potrebné v rámci výkonu právomoci uskutočniť, preto správnosť úradného postupu musí byť hodnotená i z hľadiska účelu, ku ktorého dosiahnutiu postup orgánu verejnej moci smeruje. S poukazom na uvedené považoval súd nárok navrhovateľa na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Senica za neopodstatnený, keď o žiadosti o vydanie poverenia bolo rozhodnuté v zákonnej 15-dňovej lehote, preto návrh zamietol. V konaní odporca vzniesol námietku premlčania, ak došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.04.2009 - o takýto prípad v prejednávanej veci nešlo, nakoľko žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 15.07.2010, preto sa súd vznesenou námietkou premlčania ani nezaoberal. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že odporcovi, ktorý bol v konaní plne úspešný náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom určenej lehote odvolanie navrhovateľ a uviedol, že podáva odvolanie z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1 O.s.p., a to v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., ďalej v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. a taktiež v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., keď súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a neúplne zistil skutkový stav. Súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. V právnom štáte a osobitne spravodlivom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledku nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení zák. č. 412/2012 Z.z. Súd svojím rozhodnutím de jure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Ďalej odvolateľ uviedol, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorej z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase.

Odporca odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu navrhovateľa sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní,

že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), c) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), zverejnením termínu vyhlásenia rozsudku v súlade s ust. § 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 8C/139/2013 je návrh navrhovateľa, ktorým sa domáha od odporcu zaplataenia majetkovej škody vo výške 125,- eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 275,- eur.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietnutý a v závislom výroku o trovách konania.

Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvostupňového súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu sa potom žiada dodať už len nasledovné:

Navrhovateľ sa svojou žalobou z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Senica vo veci 10Er/335/2009, ku ktorému malo dôjsť udelením poverenia súdnemu exekútorovi po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty v rozpore s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, domáhal náhrady majetkovej škody v celkovej výške 125,- eur. Táto škoda predstavuje podľa žalobcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím súdu o nej. Zároveň si navrhovateľ uplatnil i náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 275,- eur (55,- eur za každý mesiac omeškania) s tým, že samotné konštatovanie porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v § 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup navrhovateľ videl v tom, že súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty s omeškaním viac ako 160 dní.

Vychádzajúc z odôvodnenia preskúmaného rozsudku prvostupňový súd žalobu zamietol z dôvodu, že tvrdenia navrhovateľa v žalobe o nedodržaní zákonnej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia exekútorovi nie sú pravdivé s tým, že súd poverenie vydal v rámci 15-dňovej zákonnej lehoty.

V zmysle § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. - Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.05.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak, súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Senica č.k. 10Er/335/2009 bolo zistené, že súdny exekútor doručil Okresnému súdu Senica žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa prijímacej pečiatky dňa 02.06.2009, pričom k žiadosti pripojil potrebné podklady i exekučný titul, ktorým bol rozhodcovský rozsudok a Okresný súd Senica o tejto žiadosti rozhodol dňa 12.6.2009 tak, že súdnemu exekútorovi vydal poverenie na vykonanie exekúcie č. 5205045828.

Z vyššie uvedeného teda nesporne vyplýva, že predmetné poverenie bolo vydané v lehote 15 dní a v zákonnej lehote v súlade s cit. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Tvrdenie navrhovateľa obsiahnuté v

žalobe, od ktorého uplatňuje žalobou uplatnené nároky, že predmetné poverenie bolo udelené až po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 160 dní je preto nepravdivé a v rozpore so skutkovými okolnosťami prípadu.

Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1) nesprávny úradný postup, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad súčasného splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, v preskúmvanej veci na žalobcovi.

Keďže s poukazom na vyššie uvedené poverenie exekútora na vykonanie exekúcie bolo súdom vydané v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote, súd sa nedopustil nesprávneho úradného postupu tvrdeného navrhovateľom v žalobe, v dôsledku čoho nebol naplnený prvý z troch kumulatívnych predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a to samotný nesprávny úradný postup, nadväzne preto nemohol vzniknúť nárok žalobcu na náhradu škody ani nemajetkovej ujmy.

Odvolací súd pritom nepovažoval za potrebné vysporiadať sa s ďalšou odvolacou argumentáciou navrhovateľa, keďže odvolanie nerešpektuje vyššie uvedený skutočný dôvod zamietnutia žaloby a namieta proti údajnému postupu prvostupňového súdu, ku ktorému v danej veci nedošlo (k aplikácii § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013, k vyvráteniu nároku navrhovateľa, k trvaní stavu právnej neistoty navrhovateľa, k údajnému zamietnutie návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania, k údajným polemikám súdu o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami i k vyhodnoteniu vznesenej námietky premlčania).

Vzhľadom na uvedené, pokiaľ súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa v celom rozsahu rozhodol vecne správne a preto odvolací súd v súlade s ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, keď tento správne rozhodol i o náhrade trov konania. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešnému odporcu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si žiadne neuplatnil ani mu nevyplývajú z obsahu spisu.

Uvedený rozsudok bol prijatý v senáte pomerom hlasov 3 : 0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.